

ната: дѣто трѣбва да се смѣй, той плаче — и паопаки; подсвирканія и подигравки нѣматъ край; по той все е увѣренъ че публиката не го разбира, че тѣя нищо не разбира. Дори и когато той става любимецъ на тая публика, като поетъ, тя не прѣстава да му подсвирка на сцената . . . Найсетнѣ и нему дотегва гладътъ и умръзватъ неуспѣхитѣ. Провинциалниятъ ^{ура} неудачникъ — актьоръ — извѣстенъ вече по цѣла Венгрия съ своитѣ дивни пѣсни — се рѣшава да си пробие другъ пѣть, и се опѣтя отново за Пеща. Пръвъ пѣть ли той трѣгва за тамъ! Но сега той трѣгва апостолски, прѣзъ посланата съ снѣгъ Пуста, къмъ града отъ гдѣто неговата слава ще грѣмне по свѣта. Кой знай колко му е било леко на душата, по ^{каждия} сигуръ е че торбата не е тежала на гърба му; позѣтъ му свободно сж се провѣтрили — прѣзъ оксанитѣ отворѣдъ обувки . . . Три години по-позѣтъ той описва самъ това си пѣтешествие: „Азъ пѣтувахъ отъ Дебрецинъ за Пеща — прѣзъ Февруарий 1844 — ошърпанъ, пѣшкомъ, съ нѣколко гроша въ джебъ и една книга стихотворения. На тѣзи стихотворения ми бѣше надѣждата; азъ си мислѣхъ: мож ли постигнѣ нѣщо съ тѣхъ — добръ! не ли — пакъ добръ . . . или гладътъ, или студътъ ще ме отпѣждѣтъ отъ тоя свѣтъ и ще турѣтъ край на бѣдитѣ ми. Самъ самичкъ, безъ да срѣщна жива душа, вървахъ азъ прѣзъ Пуста. Всѣкой се криеше подъ заслонъ, че халата бѣ грозна, вихри вияхъ и гонѣхъ снѣга, шибяхъ го на срѣща ми, въ очитѣ ми. На очитѣ ми се смръзвахъ съззи, бликнѣли отъ вихра и неволята . . .“ — Буквално сжщото той ни расправя и въ пѣсенята си Скитникъ: «Празенъ джебъ — празенъ стомахъ, тѣй е то на свѣта! Ъдохъ вчера, наистина малко ѣдохъ, по това да му е грижата. Нали другитѣ сж ѣли и за менъ! Утрѣ ще хапнѣ, — ако найдѣ що —, днесъ ми стига и насладата отъ надѣжда че ще ѣмъ . . . Какво пѣй виелицата? „Гледай по-скоро да се приберешъ на подслонъ, че ще замръзнешъ по пѣтя; ей тамъ, видишъ ли мехната!“ Я теглете Чернйо, Сивчо, мои нозѣ — мои вихрени коне, макаръ че кой знай отъ кога не сте виждали зобъ! . . . Чернйо, Сивчо: това сж моитѣ крачолѣ отъ два разни цвѣта, на бърза рѣка смайсторени отъ два чифта истъркани панталони. Имахъ и нови, по да не се истъркатъ и тѣ, азъ ги дадохъ въ мехната, на сигуръ . . . Ето ми джеба; сто дуката давамъ ономува, който би намѣрилъ петаче въ него! Празенъ ми е джебътъ, то е истина,

Литкомп. № 449